

Familien Langåker

NYHETS BREV

Kjære misjonsvenner!

Córdoba, oktober 2011

Det er godt å være i Argentina igjen! Da vi landet i Buenos Aires, og ble for 1. gang på den lange turen, tatt hensyn til fordi vi reiste med 4 barn, sa Jan André: «Nå e' me hima!» Så på en side er det som å «komme hjem» og ikke «komme ut.» På en annen side er vi fryktelig langt hjemmefra. Ikke bare den faktiske avstanden, men i levemåte, matvaner og timeplan er vi fryktelig langt fra Norge. Denne gangen reiste vi med en innstilling om at nå skulle vi ta innersvingen på det argentinske byråkratiet.

Definisjon BYRÅKRATI (fr. Bureau KONTOR og gr. Kratia STYRE): en hierarkisk organisering av beslutningstaking der enkeltsaker behandles av saksbehandlere med nøye avgrenset beslutningsmyndighet etter et felles sett regler, og der alle ansatte («byråkrater») er ansvarlige overfor ledelsen for at beslutningene er i henhold til regelverket.

M.a.o: hver og en av byråkratene sender oss videre til neste byråkrat. Vi fant både hus og bil ganske raskt. Men så begynte byråkratiet og alle problemene, eller utfordringene som det heter så fint. Og de hadde jeg bestemt meg for å beskrive for dere i detalj. Men det ble umulig – vi gikk nemlig ut og inn av offentlige kontorer, og fikk et skjema som skulle fylles ut, som ledet oss til neste skjema. Og slik holdt vi på hele den første måneden. En liten detalj er at vi samtidig måtte ta ut alle pengene til å kjøpe minibussen, kontant i minibanker. Historien om hvorfor er lang, men Jan André måtte iallefall holde på i et par timer tidlig på morgenen, for å ta ut penger på hvert av kortene – og så en gang til sent på kvelden. Det er selvsagt en grense på 1000 pesos (ca. 1400 kr) hver gang du tar ut. Så en kan regne ut selv hvor mange uttak det blir. Hele byråkratiet er fortvilende – og når vi derfor sier at på en side er det som å komme hjem. Så føler vi på en annen side at vi er utlendinger som aldri før.

Men av dagene vi var ute – Jan André i Rio Ceballos, med bil lånt av Gustavo, og jeg i buss hjem fra Córdoba etter «besøk» på nok et kontor – talte Gud veldig tydelig til oss. Vi skal ikke være engstelige eller bekymret for å gå inn på kontorer. Hvis vi ønsker å se Argentina forandret, hvis vi

ønsker å starte et nytt arbeid, hvis vi ønsker å se mennesker bli frelst – så er det nødvendig med mye forbønn...og tålmodighet, styrke og krefter til å holde ut i det argentinske byråkratiet.

Nå må vi skynde oss å si at vi er utrolig glade og takknemlige for utfallet av alt dette. Vi leier et greit hus i en veldig bra barrio (byggefelt). Dette er en inngjerdet barrio med vakter for å komme inn og ut. Så her kan faktisk guttene sykle til og fra fotballtrening alene – og vi føler oss rett og slett trygge. Og det gjør vi ikke overalt. Søndag kveld var vi på møte i menigheten i Córdoba. Det er jo kjent at menighetslokalet ligger i et svært kriminelt område. Menigheten har flere ganger hatt innbrudd, både under møter og ellers når lokalet har stått tomt. Pastor Juan talte over nettopp dette i møtet. Om djevelen som bare kommer for å stjele, myrde og ødelegge. Men som Juan sa: «De kan stjele alt vi har av materielle ting – men gleden, freden og håpet kan de ikke stjele!» Etter møtet satt jeg i samtale med en av de unge mødrene i menigheten, som har en veldig tøff hverdag. Plutselig blir det veldig urolig i inngangsdøren, og de som kjører folk hjem fra møtet roper at de må komme med en gang. Så kommer Jan André og sier at vi må gå fordi det er masse politi utenfor. De så en 13-14 år gammel gutt gå rett forbi inngangsdøren til menigheten, så slenger han plutselig noe fra seg og løper alt han kan. Plutselig kommer politiet kjørende og stopper rett utenfor. Det blir full politirazzia, og en pistol blir funnet oppe på taket til nabohuset til menigheten. Hva denne unge gutten har brukt pistolen til...det vet vi ikke. Dette er barna mine øyenvitner til, så jeg unner dem virkelig å sykle trygt til og fra fotballtreningen.

Hvor var jeg? Jo, at vi er veldig glade og takknemlige for både hus og bil. Og vi er spesielt glade for å fortelle om minibussen. Menigheten vår, Saron Åkrehamn, stod jo bak en stor utlodning i sommer, der førstepremien var en Camp Let fra Maco Fritid. Pengene som ble samlet inn gikk til minibussen vi har kjøpt. Det er en Hyundai H1 – 12 seters minibuss, som er perfekt både til familien vår, men først og fremst til å bli brukt i arbeidet. Til fadderordningen og i barne- og ungdomsarbeidet i de forskjellige menighetene.

Vi startet nyhetsbrevet med at det er godt å være i Argentina. Og det er det virkelig. Gud har lagt ned en drøm og visjon i oss om å nå ut til mennesker som ennå ikke har møtt Jesus. Argentina skal bli frelst. Og derfor har det vært godt å se at arbeidet i menighetene våre – ikke bare går rundt, men at det går fremover. Vi ser og hører om utfordringer, men ser samtidig at vi skal få være med å hjelpe og støtte i de utfordringene uten å gå inn igjen i de eksisterende menighetene. Det er selvsagt mange meninger om hvor vi skal og hva vi skal gjøre, både her i Argentina og i Norge. Men vi velger å være tro mot det Gud har vist oss. Selv om det kan være uforståelig for andre. En bok som har vært til stor inspirasjon er boken «Et liv i fyr og flamme» av Reinhard Bonke. Han skriver: *«Gud hadde ført meg til et nytt veikryss, som ville bestemme fremtiden. Blås i at jeg ikke kunne fatte det. Blås i at min fremgang så langt bare var en dråpe i havet. Gud hadde sagt: Afrika skal bli frelst. (...) Jeg visste om en ting som kunne holde meg i ro. Det var frykten for hva andre ville si og mene. Jeg kunne høre kritikerne mine si: «Hvem er du, som sier at Afrika skal bli frelst?» (...) Det handlet ikke om meg. Det handlet om Gud og Hans kall. (...) Når Gud talte til meg, selv mens jeg var barn,*

tvang jeg sinnet mitt til å tilpasse seg ordene Hans, ikke omvendt. Gud hadde gitt meg drømmen om et blodvasket Afrika. Da ville jeg begynne å tale det ut på grunn av hvem Gud er, ikke på grunn av hvem jeg er. Alt jeg er, er på grunn av Guds nåde. Så jeg har ingenting å tape ved å adlyde Ham. I stedet har jeg alt å vinne.»

Vi ønsker virkelig – og mer interessant er at Gud ønsker virkelig – at Argentina skal bli frelst. Derfor ber vi dere ydmykt om å være med å be masse for oss i tiden som kommer. Nå, når dette nyhetsbrevet blir sendt ut er Jan André på en reise i det området vi virkelig kjenner et kall til. Han er der først og fremst for å be over forskjellige steder – og for å kjenne på den åndelige kampen som er der. Jeg ber hjemme sammen med barna – og vi håper DU er med å be der du er!

For å kunne drive dette arbeidet trenger vi virkelig din økonomiske støtte også. Vær med å støtt nybrottsarbeid på kontoene du finner nedenfor. Dette nyhetsbrevet ønsker vi å avslutte med versene som står i Jesaja 40, 3-5: *«Det lyder en røst fra en som roper i ødemarken: Rydd Herrens vei! Gjør hovedveien for vår Gud jevn gjennom ørkenen. Hver dag skal heves, og hvert fjell og hver haug skal jevnes. De bratte stedene skal bli til en slette, og kupert landskap til flat mark. Herrens herlighet skal åpenbares, og sammen skal alle mennesker se det. For Herrens munn har talt.»*

Med vennlig hilsen Irene og Jan André
Benjamin, Julia, Daniel og Ruben

Familien Langåker

Ernesto Della Torre 122 - Av. Samiento 1100 - 5111 Rio Ceballos - Argentina

Tlf: 51 11 74 77 - www.dfef.no/langåker - Mail: j-an-la@online.no

Kontonr.: Underhold - 3361.12.24422 - Prosjektarbeid - 3361.12.95761